

MARIANA MICHALSKÁ
RUŽA MEDZI TRŇMI

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0494-4

MARIANA MICHALSKÁ

RUŽA MEDZI TRŇMI

Technická spolupráca: Čengelová Mária, Kliment Marian
Vydalo: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2025

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0494-4

„Môj ty bože! Matka predstavená! Našla som pred bránou dievčatko!“ - sestra Bernadeta vbehla do kláštora uršulínok zadýchaná, ani čo by ju naháňali.

Sestra Mária, predstavená kláštora, len rukami zalomila, keď zbadala takmer belasé dievčatko v jej rukách. Už sotva plakalo. Bolo premrznuté na kosť.

„Panebože! Ktorý normálny človek pohodí novorodenca týždeň pred Vianocami pred dvere, ani dáke šteňa?! Bože, Bože!“ - lamentovala, ale pri pohľade na malý uzlíček nešťastia sa rýchlo spamätala.

„Rýchlo jej zohrejte mliečko, sestra. A zabaľte ju do niečoho teplejšieho, pre Kristove rany! Rýchlo, rýchlo!“

Bol najvyšší čas, lebo dieťa už len slabučko dýchalo. Nečudo. Von sa čerti ženili. Snehová búrka zúrila už týždeň, zaviala všetky cesty a víchor lomcoval všetkým, čo mu prišlo do cesty. Ani psa by von človek nevyhodil, nieto ešte dieťa.

V kláštore dávno nebolo tak rušno ako v tú noc. Sestry pozháňali drevo a rozkúrili v izbe matky predstavenej, aby nebožiatko zohriali. Každá doniesla niečo, čím mohla pomôcť. Dokonca odnekiaľ vydolovali kolísku a dali ju neďaleko krbu, aby malá pookrila.

Sestra Agáta doniesla olej, ktorým si masírovala boľavé kĺby, aby prehriali studené teličko. Maličká onedlho nadobudla farbu a premrznuté líčka jej zaliala červeň. Po troch hodinách úmornej práce sestier, prebalená, nachovaná a prezlečená do teplých hábov už spokojne spinkala. Sestry si vydýchli. Pri tejto maličkej stáli snád' dnes všetci Svätí aj anjeli strážny. Dostala meno Gabriela.

Zvest' o najdúšku sa bleskovo rozšírila po okolí. Nik nevedel ako, no začali tam chodiť ženy z neďalekej dediny a nosili maličkej veci. Sestry predsa len neboli pripravené mať dieťa v kláštore. A tak onedlho bola izba matky predstavenej zavalená všelijakými vecičkami a hračkami, až sa to skôr podobalo na detskú izbu ako kláštornú celu. A tak Gabriela zostala v kláštore. Mníšky by jej aj modré z neba snád' zniesli, keby mohli. Dievčatko rástlo ako z vody. Zo dňa na deň, z minúty na minútu. Jedinými učiteľkami a kamarátkami jej boli ony. Jej matka sa nikdy neozvala. Prvé krôčiky sa učila v kláštornej kaplnke, kam ju sestry nosievali na bohoslužby a modlitby. Nejakým zázrakom ich nikdy nerušila. Bud' spinkala u niektorej sestre na rukách alebo tíško sedela a počúvala, pričom sa hrala s malou handrovou bábikou.

Neskutočný anjelik. A vlastne ho aj trochu pripomínala. Kučeravé svetlé vlásky, nebovo modré očká. Ešte aj srdce starého hundravého kňaza, ktorý chodil sem tam spovedať sestry, si získala. Najradšej mala jeho štólu a jemu sa to náramne páčilo.

Roky ubiehali a z Gabriely rástlo dievča do krásy. V pätnástich už vedelo viac, než sestry a začala sa zaujímať o knihy v kláštornej knižnici. Čítanie ju náramne bavilo, aj keď nešlo o žiadne ľúbostné romány, ktorej by k jej veku viac sedeli. Tie by tam sotva našla. Zato tam bolo plno filozofickej a nábožnej literatúry, z ktorej sa dozvedala plno zaujímavých vecí. Keď ju sestry hľadali, vždy ju našli v záhrade alebo v knižnici začítanú do nejakého diela.

„Mali by sme ti nájsť vhodnejšie bývanie, moja.“ - prihovorila sa jej v jeden letný podvečer matka predstavená, keď ju našla, ako obvykle, pod čerešňou pri malom jazierku.

Gabriela na ňu vzhliadla tými nebovými očami rámovanými čierňavou mihalnic a od prekvapenia zažmurkala.

„Prečo, matka? Vy ma tu už nechcete? Som vám na obtiaž, pretože stále čítam?“ - bolo jej skoro do plaču, pretože nechápala tú zmenu.

Matka predstavená si k nej prisadla a pohladila po záplave svetlých vlasov.

„Nie, diet'a moje. Nikto z teba nemá väčšiu radosť ako my. Priniesla si medzi tieto múry mladú krv. Tvoj úsmev a smiech nám prináša šťastie. Lenže ty potrebuješ žiť a nie byť zavretá medzi týmito múrmi. Si šikovná, múdra, krásna. Premýšľali sme, či ťa neprihlásime niekam na univerzitu, čo ty na to?“

Gabriela zavrela knihu a s otvorenými ústami civela na sestru. „Kam?“

„No na nejakú strednú školu, kde by si mohla zúročiť všetko, čo si sa u nás naučila, aj keď toho možno nebolo veľa.“

Gabriela sa zamyslela. Už nad tým uvažovala aj predtým. Lenže teraz, keď sa mala rozhodnúť, odrazu váhala.

„Ale to by znamenalo, že musím od vás navždy odísť, že?“ - spýtala sa tichučko a sestra Mária cítila, ako jej zovrelo staré srdce žiaľom.

Vychovávala ju od takmer jej narodenia. Bola pre ňu ako dcéra, ktorú nikdy nemala, keďže sa rozhodla pre kláštorný život. Chápala aj Gabrielu. Doteraz žila medzi nimi. Vonku na ňu číhal neznámi svet. Bála sa oprávnene.

„Nemusíš sa rozhodnúť hneď, ale nemôžeme to oddaľovať dlho.“

„Dokedy sa musím rozhodnúť?“ - v hlase bolo cítiť potlačovaný plač.

„Čo najskôr, aby sme ti vedeli vybrať správnu školu a poslať prihlášku.“

Odchod bol neobyčajne ťažký. Nielen pre Gabrielu, ale aj pre sestry, ktoré si na ňu veľmi privykli.

„Ved' nás môžeš navštevovať.“ - utešovala ju sestra Bernadeta, ktorá ju pred rokmi zachránila pred istou smrťou.

„Každé prázdniny môžeš tráviť u nás. Tu si doma.“

„Ďakujem vám za všetko. Všetky ste boli pre mňa druhými matkami. Dali ste mi viac lásky ako tá, ktorá ma porodila.

Pokúsím sa neurobiť vám hanbu.“

Plakali a lúčili sa, úmyselne oddaľovali neoddialiteľné. Všetky ju prišli odprevadiť na vlakovú stanicu a bolo im úprimne jedno, že si ich ľudia obzerajú. Ešte snád' nikdy nevideli toľko mníšok naraz. Gabriela celá uslzená nastúpila do vozňa a s pohýnajúcim sa vlakom mávala sestrám na rozlúčku. Práve sa začala nová etapa jej života.

Život na internáte napokon nebol taký strašný, ako si spočiatku myslela. Disciplína v kláštore ju pripravila na skoré vstávania i na dodržiavania pravidiel.

Spočiatku sa trochu stránila rovesníčok. Pripadali jej divné, keď sa maľovali, lakovali nechty, behali po obchodoch a zháňali nové handry.

A to isté platilo aj z ich strany. Dievča, vychované v kláštore, to bolo iné sústo. Vypytovali sa jej, aké to tam bolo, ako žijú mníšky, a aj keď to spočiatku bolo z ich strany uštipačné, zistili, že je vlastne fajn baba, ktorá tým sestrám vd'ací za život.

A prijali ju medzi seba. Samozrejme nie všetky. Všade sa nájde niekto, kto vám dokáže „spríjemnit“ deň. Hlavne, keď ste najkrajšia na škole. A na svoj vek aj dosť sčítaná. Len čo sa Hana dozvedela, že tu majú chovankyňu z kláštora, vysmievala sa jej, kde to len šlo. A najradšej pred chlapcami, ktoré opustili jej „fanklub“ a čoraz viac poškuľovali po novej spolužiačke.

„No čo, ty naša novicka? Ako to, že neobjímaš kláštorne mury, ale si tu? Môžu vôbec mníšky do takejto školy?“

Väčšinou ju prehliadala alebo ju len obdarila súcitným pohľadom. Nestála o pozornosť, aj keď ju vždy po takomto a podobnom jej vyhlásení na seba pritiahla.

„Hana!“ - ozval sa v jeden deň za ňou prísny mužský hlas.

„To už by hádam aj stačilo, nie?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ruža medzi třmi .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.